

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Telefónica Czech Republic, a.s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, zastoupený JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o. advokátní kancelář, se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.9.2012, č.j. ÚOHS-R178/2012/IN-17222/2012/320/LGa,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.9.2012, č.j. ÚOHS-R178/2012/IN-17222/2012/320/LGa, **se zrušuje** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 036 Kč, k rukám JUDr. Karla Muzikáře, advokáta, WEIL, GOTSHAL & MANGES s.r.o. advokátní kancelář, se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.9.2012, č.j. ÚOHS-R178/2012/IN-17222/2012/320/LGa (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „úřad“) ze dne 19.6.2012, č.j. ÚOHS-D308/2012/IN-10202/2012/830/JNo, kterým úřad částečně odmítl žádost žalobce ze dne 21.5.2012 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon č.106/1999 Sb.“), vztahujících se ke správnímu řízení sp.zn. S109/2011/DP ve věci možného zneužití dominantního postavení formou stlačování marží.

I. Podstata věci

Úřad částečně odmítl poskytnout žalobci soubor informací a podkladů, kterých se žalobce domáhal žádostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Tyto informace a podklady mají dle žalobce úzkou souvislost s šetřením úřadu ve věci cenových praktik žalobce provedeným v souvislosti se správním řízením sp.zn. S109/2011/DP, přičemž nejsou součástí správního spisu.

Proti rozhodnutí úřadu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podal žalobce odvolání, v němž napadenému rozhodnutí vytýkal zejména nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaný odvolání zamítl s tím, že pokud úřad vyhodnotil určitou korespondenci jako pomocnou, resp. podpůrného charakteru, jejíž rozhodné závěry jsou zahrnuty v jiných, ve spisové službě evidovaných, dokumentech, pak se jedná o informaci neexistující; nadto k některým požadovaným informacím (bod 21., 33., 37., 39., 41. žádosti) žádné záznamy reálně pořízeny nebyly. Žalovaný závěr úřadu o odmítnutí poskytnout podpůrné informace neevidované ve správním spisu doplnil dále o argument, že pokud byla emailová korespondence zničena, jedná se o neexistující informaci; uvedené lze podle žalovaného nepochybně vztáhnout i na papírovou korespondenci.

Podle žalovaného tak úřad správně podle § 3 odst. 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. odmítl poskytnout informace jako neexistující. Odůvodnění odmítnutí poskytnout informace uvedené v prvostupňovém rozhodnutí dále nelze podle žalovaného vykládat jinak, než že požadované informace úřad neměl v době žádosti ani aktuálně k dispozici, a nikoli že je má a pouze je neeviduje ve spisové službě. Žalovaný dále uvedl, že byla-li by informace oprávněně skartována, bylo by to zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti.

Vzhledem k tomu, že úřad od jakéhokoli použití požadovaných informací pro své finální závěry upustil, je žalovaný toho názoru, že jde o informace do jisté doby podpůrného charakteru, které následně poté, co bylo od jejich jakéhokoli dalšího využití upuštěno, příslušný pracovník úřadu odstranil, došlo-li vůbec k jejich vytvoření.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce předně namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Jak již namítal v odvolání, rozhodnutí úřadu o odmítnutí poskytnout informace stálo dle žalobce na důvodech, které byly vnitřně rozporné. Z odůvodnění rozhodnutí úřadu totiž nebylo zřejmé, zda úřad požadované informace má či nikoli; žalobce v odvolání zdůraznil, že pokud úřad požadovanými informacemi reálně disponuje, jedná se o informace existující, které je úřad povinen žadateli poskytnout, bez ohledu na to, zda je eviduje ve spisové službě či zda jsou považovány úřadem za relevantní pro správní řízení.

Žalovaný ovšem dle žalobce rezignoval na řádný přezkum rozhodnutí úřadu a své závěry založil na spekulativních a nepodložených konstatováních. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný skutečnosti uváděné úřadem reálně neověřoval. Vůbec nezjišťoval, zda úřad informace má nebo nemá, a na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že vyžádané informace je nutno hodnotit jako podpurné informace, které byly posléze odstraněny.

Žalovaný nadto odmítnutí požadavku žalobce na poskytnutí dokumentu „*Vymezení relevantního downstream trhu v případě Margin Squeeze Telefónica O2*“ opřel o jiné důvody – úřad k tomuto dokumentu uvedl, že nepředstavuje zaznamenaný autoritativní výstup, přičemž žalovaný bez jakéhokoliv ověření uvedl, že úřad předmětný dokument již nemá k dispozici.

Žalobce rovněž namítá, že žalovaný extenzivním způsobem vykládá pojem „neexistující informace“ ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., a tím nedůvodně omezuje žalobce v ústavním právu na informace ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny. Za nesprávný považuje závěr žalovaného, že pokud vyhodnotí pracovník úřadu určitou korespondenci jako pomocnou, jedná se o informaci, která v době podání žádosti neexistovala.

Žalobce dále argumentoval k povinnosti úřadu evidovat veškeré relevantní podklady a dokumenty, které věcně souvisí s předmětem správního řízení a to podle § 17 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Rozhodnutí žalovaného je tak nesprávné i v těch částech, kde se žalovaný ztotožnil s nesprávnými závěry úřadu o tom, že některé informace není povinen uchovávat, resp. evidovat ve spisové službě.

Z výše uvedených důvodů, v žalobě podrobně argumentovaných, se žalobce domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný setrvává na své argumentaci vyjádřené v napadeném rozhodnutí. Především zdůrazňuje, že typickým objektivním důvodem pro odmítnutí informace je právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. V případech,

kdy jsou požadovány informace, které povinný subjekt neeviduje ve spisové službě, resp. nejsou povinnému subjektu objektivně k dispozici, nemůže požadované informace poskytnout. Úřad požadované informace fakticky nemá a z tohoto objektivního důvodu je nemohl žalobci poskytnout. Úřad neměl povinnost dané informace vést v evidenci spisové služby, a proto nemusely být zachovány a zálohovány, a tyto informace se odstraňují.

Žalovaný se dále vyjadřuje k pojmu informace podpůrného charakteru a zdůrazňuje, že se jedná o informace, od jejichž použití může být upuštěno, a o komunikaci, která nesouvisí se správním řízením. V této souvislosti se žalovaný odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2009 ve věci sp.zn. 5 As 68/2008. V případě žádosti o takové informace tedy nutně musí povinný subjekt vyhodnotit žádost o takové informace jako žádost o neexistující informace.

Žalovaný zdůraznil, že neeviduje-li úřad požadované informace ve spisové službě, pak tyto informace ani nemá k dispozici. Vede-li totiž úřad jako správní orgán správní spis v předmětné věci, pak veškeré dokumenty a informace věci se týkající jsou založeny ve spisu.

K odmítnutí poskytnutí informací, které nemají úřední povahu, nejsou hotové či neodráží definitivně zaznamenaný autoritativní výstup, žalovaný odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 26.10.2010 ve věci sp.zn. IV. ÚS 2020/09.

V duplice žalovaný doplnil, že žalobci nic nebránilo nahlédnout do spisu, který je v každé věci veden v souladu se spisovým řádem úřadu.

Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Mezi účastníky je nesporné, že úřad je povinným subjektem ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Touto otázkou není třeba se dále podrobněji zabývat. Také je nesporné, že úřad přenesl část své činnosti jako orgánu státní správy na soukromý subjekt CRS Economics s.r.o., a to v souvislosti s šetřením činnosti žalobce ve věci možného zneužití dominantního postavení žalobcem. Je tedy zcela nepochybné, že úřad za součinnosti CRS Economics s.r.o. zjišťoval a shromažďoval informace, které se týkaly přímo žalobce.

Pokud jde o informace, které mají být podkladem rozhodnutí ve věci, a to bez ohledu na to, zda byly získány v samotném správním řízení nebo již ve fázi předběžného šetření, pak všechny tyto informace musí být jako podklad rozhodnutí řádně žurnalizovány ve správním spise (byť by pocházely z doby předběžného šetření a po zahájení správního řízení by byly do správního spisu založeny). Takto žurnalizovány ve správním spisu přitom musí být nejen ty podklady, jež svědčí v neprospěch žalobce coby osoby podezřelé ze spáchání správního deliktu, nýbrž i podklady, jež případně svědčí v jeho prospěch, a to včetně podkladů zaznamenávajících „procesní stopu“ jejich opatřování. Otázku, o jaké informace se v tomto smyslu jedná, a tedy nakolik (v jaké formě a v jakém rozsahu) mají být součástí správního spisu, který je veden ve správním řízení vedeném se žalobcem pod sp.zn. S109/2011/DP, přitom v nyní projednávané věci zdejší soud posuzovat nemůže. Tato otázka, vznesená v souvislosti s projednávaným předmětem sporu v této věci, kterým je neposkytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., totiž může být řešena až v případném meritorním přezkumu správního rozhodnutí ve věci samé, v němž může být posouzeno i to, zda nosné skutkové důvody správního rozhodnutí mají oporu v podkladech, které musí být ve smyslu § 50 odst. 1 ve spojení s § 17 odst. 1 správního řádu trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu.

Pokud však žalovaný coby povinný subjekt shromažďuje informace „o žalobci“ a činí-li tak za součinnosti s jiným subjektem (dokonce subjektem soukromého práva), je zdejší soud toho názoru, že žalobce musí mít oprávnění požadovat veškeré informace materializované v souvislosti s takovým shromažďováním a že žalovaný musí mít povinnost mu takové informace poskytnout, a to bez ohledu na to, zda jde o informace tvořící podklad rozhodnutí v rámci řízení, které se žalobcem vede.

Požadavek žalobce zjistit o čem, jak a proč žalovaný „o žalobci“ s CRS Economics s.r.o. komunikuje, jaké informace „o žalobci“ a z jakého důvodu mu dává k dispozici a jak na ně CRS Economics s.r.o. reaguje, je tedy podle zdejšího soudu požadavkem legitimním. Odkazoval-li v této souvislosti žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2009 ve věci sp. zn. 5 As 68/2008 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 26.10.2010 ve věci sp.zn. IV. ÚS 2020/09, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost proti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu, nepovažuje zdejší soud závěry citovaných judikátů za příléhavé pro nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud a Ústavní soud v citovaných případech dospěli k závěru, že předmětem zájmu žadatele o informace bylo primárně to, zda bylo či nebylo zjištěno nějaké pochybení u kontrolovaného subjektu, neboť požadoval koncept protokolu o kontrole. Přitom žadatel informací již disponoval, neboť věděl, že kontrola proběhla a že nebyla zákonným způsobem ukončena. Ústavní soud se ztotožnil s Nejvyšším správním soudem v tom, že koncept jakéhokoli správního aktu, ať již protokolu nebo rozhodnutí, je vždy jen pracovní verzí, přípravným nezávazným nástinem, který se ve výsledku může od verze konečného správního aktu (listiny) i značně lišit. Nejde o definitivní verzi, za jejíž pravdivost nese povinný subjekt, který ji žadateli poskytl, určitou odpovědnost. Neposkytnutí těchto nedokončených správních aktů (listin) je především právní

ochranou před zavádějícím informováním veřejnosti, jež by tyto nehotové a neověřené informace mohly způsobit. V daném případě tedy soudy dospěly k závěru, že požadavek žadatele o informaci nebyl legitimní.

V nyní projednávané věci by však zcela popřel ústavně garantované právo žalobce na informační seburčení stav, kdy žalovaný (správní orgán a z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt) „o žalobci“ navenek (s jiným subjektem soukromého práva, odlišným od žalobce) komunikoval, poskytoval o žalobci informace (včetně informací z pohledu žalobce jakkoli citlivého charakteru) a zároveň žalobce neměl k dispozici nástroj, prostřednictvím kterého by přesný rozsah a obsah takovéto komunikace mohl spolehlivě seznat. Takovým nástrojem je (vedle oprávnění nahlížet do správního spisu) za situace, kdy již z argumentace žalovaného lze dovodit, že nikoli vše z takové komunikace je úřadem (popř. žalovaným) pokládáno za podklad rozhodnutí a že je takto jako podklad ve správním spisu průběžně žurnalizováno ve správním spisu jako podklad rozhodnutí, právě zákon č. 106/1999 Sb. Argumentace úřadu a žalovaného, která se věnuje tomu, zda se v případě požadovaných informací jednalo o informace „podpůrného“ charakteru, které posléze „nebyly využity“, nevyústily v „autorizovaný výstup“, a proto nebyly evidovány, přitom smysl práva na informace popírá. Právo na informační seburčení žalobce totiž nemůže být vyčerpáno tím, že žalobce má jako účastník správního řízení právo nahlížet do správního spisu (§ 38 správního řádu), a to tím spíše, že z procesního postoje žalovaného je zcela jasně patrné, že veškerá komunikace „o žalobci“ součástí správního spisu není. Skutečnost, že materializované informace zachycující veškerou komunikaci „o žalobci“ nejsou, ať už z jakéhokoli důvodu (tu bez ohledu na to, zda jde o důvod zákonný či nikoli), žalovaným považovány za podklad správního rozhodnutí, a tudíž nejsou součástí správního spisu, nelze ztotožnit se žádným důvodem pro odmítnutí jejich poskytnutí ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. Takovou interpretací zákona č. 106/1999 Sb. by ve svém důsledku došlo k nepřijatelnému redukování práva na informace toliko na právo na nahlížení do spisu ve smyslu správního řádu. Taková interpretace je vůči oprávněnému subjektu zcela restriktivní a popírá smysl a podstatu práva na informace ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Z rozhodnutí úřadu neplyne, že by nosným důvodem pro odmítnutí poskytnout požadované informace byla skutečnost, že požadované informace neexistují (protože byly vymazány či skartovány). Důvodem byla skutečnost, že se (alespoň zčásti, kromě schůzek úřadu s CRS Economics s.r.o., jejichž obsah podle úřadu nebyl zachycen) jednalo o informace „podpůrného“ charakteru, které posléze „nebyly využity“, nevyústily v „autorizovaný výstup“, a proto nebyly evidovány.

Skutečnost, zda požadované informace jsou obsaženy v dokumentech, které úřad „nevidoval“, „nevyužil“, „neautorizoval“ (atd.), popř. nezařadil do správního spisu sp.zn. S109/2011/DP, jsou pro posouzení důvodnosti žaloby v právě projednávané věci irelevantní.

Kritériem pro poskytnutí informací naopak musí být to, zda takové informace existují či nikoli. Pokud existují, pak je nutno takové informace pokládat za výstup určité etapy činnosti povinného subjektu (bez ohledu na to, jak s nimi

naložil pro účely jím vedeného správního řízení) a žalobce coby oprávněný subjekt má na jejich poskytnutí právo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2010 ve věci sp. zn. 1 As 28/2010, publ. pod č. 2128/2010 Sb. NSS).

Informací zákon č. 106/1999 Sb. rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního (§ 3 odst. 3 citovaného zákona). Omezení práva na informace jako základního práva je pak nutné interpretovat tak, aby nebyl popřen jeho smysl a účel (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Omezit práva na informace lze tak pouze výjimečně, z důvodů střetu s právy jinými (zejména ochrana soukromí jiných osob, bezpečnost, informace, na něž dopadá podle zvláštních zákonů povinnost mlčenlivosti).

Pokud žalovaný argumentoval tím, že se žalobce dožadoval „neexistujících“ informací, pak je nutné připomenout, že § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého se povinnost poskytovat informace netýká názorů, budoucích rozhodnutí a vytváření nových informací, je třeba vykládat dle účelu, jímž je bránit povinné subjekty před takovými žádostmi o informace, jimiž povinný subjekt nedisponuje a není povinen jimi disponovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2012 ve věci sp. zn. 1 As 141/2011, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Dále soud zdůrazňuje, že aplikace § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. přichází v úvahu skutečně pouze v případech, kdy požadované informace k dispozici nebyly, nejsou a povinný subjekt ani neměl a nemá povinnost jimi disponovat. Veškerá (nadto nepřehledná) argumentace žalovaného o tom, že se jednalo o podpůrné, nevyužitě a neautorizované informace, se s důvody podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. míjí.

Pokud dále žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval k charakteru požadovaných informací tak, že tvrdil, že takové informace „už neexistují, byly-li vůbec vytvořeny“, je taková argumentace pro soud nepřezkoumatelná. To, zda tyto informace existují či nikoli, je žalovaným zamlžováno. Nevyjadřuje-li se žalovaný jasně k tomu, zda se jednalo o informace existující či nikoli, pak z argumentace žalovaného nelze ani při nejvyšší míře pečlivosti seznat, zda žalovaný shledal správný závěr úřadu o odmítnutí poskytnout informace z toho důvodu, že mají „pomocný charakter“ (pak by ovšem skutečnost, zda byly informace později vymazány či skartovány, byla pro posouzení důvodnosti odvolání zcela irelevantní), anebo zda se naopak žalovaný neztotožnil s nosnými důvody úřadu, které jej vedly k odmítnutí poskytnout informace, nicméně vlastním šetřením zjistil, že informace byly v mezidobí skartovány či vymazány. K tomu zdejší soud ovšem uvádí, že závěr žalovaného o tom, že byly požadované informace, resp. jejich nosiče, zničeny, skartovány, či vymazány, se neopírá o žádné skutkové důvody, které by vyplývaly z podkladu rozhodnutí.

Skutkově nepodložená a rozporná argumentace žalovaného tak brání soudu věcně přezkoumat zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalovaný se tedy bude znovu zabývat tím, a to s přihlédnutím k významu práva žalobce na informace, zda úřadem uváděné důvody pro odmítnutí poskytnout požadované informace jsou důvody, pro které lze ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. odmítnout poskytnout požadované informace. Není jiného postupu, než že se žalovaný bude zabývat každým jednotlivým požadavkem žalobce a srozumitelně vyloží, zda a v jaké formě jednotlivé informace existují, popř. zda a proč neexistují. Z pohledu vyřízení žalobcovy žádosti o poskytnutí informací přitom žalovaný bude muset vycházet z toho, že obsahem žalobcovy žádosti nebyly dotazy na vnitřní motivy, které vedly žalovaného k tomu, aby určitým způsobem konal či nekonal (které ze své povahy nemohou být zaznamenány v žádné podobě a žádným způsobem, a tedy které nejsou informací podle § 3 odst. 3 zákona č. 109/2009 Sb. – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2009 ve věci sp. zn. 6 As 18/2009, publ. pod č. 1957/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz), nýbrž zřetelné požadavky na materializované výstupy vzniklé činností žalovaného (byť se podle názoru žalovaného, jenž není a nemůže být předmětem přezkumu v této věci, jedná o výstupy „mimo správní řízení“).

V této fázi řízení nepovažuje zdejší soud za nezbytné zrušit i prvostupňové rozhodnutí úřadu; tuto otázku nechť posoudí žalovaný v dalším řízení.

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení, které spočívají v zaplaceném soudní poplatku za žalobu (3 000 Kč) společně s náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 2 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31.12.2012) a dvou úkonů po 3 100 Kč spočívajících v podání repliky a vyjádření (§ 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1.1.2013), společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částkou 2 436 Kč jako částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je

advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 17 036 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Soud doplňuje, že požadavek žalovaného, aby soud žalobci v případě případného úspěchu ve věci náhradu nákladů nepřiznal, neshledal jako opodstatněný. V případě nákladů žalobce na zastoupení advokátem se nepochybně jednalo o náklady účelně vynaložené; je zjevné, že žalovaný se v této souvislosti dovolával argumentace vztahující se k problematice nákladů na externí zastoupení státu, který je způsobilý se hájit vlastními silami a otázce legitimacy přenosu takto vynaložených nákladů státu na neúspěšného účastníka řízení, přitom tuto argumentaci bez dalšího na žalobcovo zastoupení převzít nelze.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůt k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. května 2014

David Raus
předseda senátu